

Abstrakt

Tato bakalářská práce se soustředí na zkoumání vztahu mezi pařížským salónním publikem a uměním v 19. století, přičemž zvláštní pozornost věnuje nesouladu mezi původními záměry Salónů a jejich skutečnými dopady. Hlavním cílem této studie je obhajoba výše uvedené teze prostřednictvím analýzy názorů významných kulturních osobností té doby, jmenovitě malíře Eugèna Delacroixe a básníka Charlese Baudelaira.

Teoretické úvahy těchto autorů osvěcují roli, kterou by umění mělo hrát vůči svému publiku, a zkoumají, zda bylo dobové publikum schopno přijímat estetické a psychologické změny, které umění přinášelo. Výchozí metodou práce je kvalitativní analýza primárních pramenů, jako jsou Delacroixův deník a korespondence a Baudelairovy esejistické úvahy.

Výsledky výzkumu ukazují, že Delacroix považoval umění za nástroj pro hluboké kognitivní zážitky, avšak byl skeptický ohledně schopnosti široké veřejnosti tyto zážitky plně ocenit.

Naopak Baudelaire kladl důraz na roli umění jako prostředku estetizace a morální edukace, přičemž si byl vědom omezeného kognitivního potenciálu širšího publika.

Závěrem práce je konstatování, že i přes rozdílné přístupy obou autorů k otázce vztahu mezi uměním a publikem, oba uznávali význam umění jako klíčového společenského nástroje. Tyto názorové rozdíly reflektují podstatnější diference v jejich přístupu ke společnosti, která svou účastí v rámci Salónu výrazně ovlivňovala povahu umění a postavení vystavujících umělců.

Klíčová slova: Eugène Delacroix, Charles Baudelaire, 19. století, pařížské salónní publikum, vztah mezi uměním a publikem, široká veřejnost